

Sygn. akt I CSK 573/17

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Z. sp. z o.o. w W.

przeciwko Szpitalowi [...] w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 26 stycznia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 31 stycznia 2017 r., sygn. akt XXVII Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398⁴ § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398⁴ § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o jakich jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Pozwany we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.). Wskazał również, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecniczą powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania problemu o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygniętego w dotychczasowym orzecznictwie i wymagającego pogłębionej wykładni (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436). Pozwany powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację juretyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których zagadnienie powstało. Zagadnienie to powinno być nadto „istotne” z uwagi na wagę przedstawionego przez skarżącego problemu interpretacyjnego dla systemu prawa.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na okoliczności określone w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wskazania przepisu mającego być źródłem wątpliwości interpretacyjnych, ich rodzaju i przyczyn, ale przede wszystkim

wykazania, że wątpliwości te istnieją, co wiąże się z koniecznością przytoczenia odmiennych wypowiedzi orzecznictwa lub doktryny dotyczących przepisu mającego podlegać rozbieżnej wykładni. Chodzi w tym przypadku o rozbieżne wypowiedzi w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a jeśli przepis nie był wykładany przez Sąd Najwyższy, to rozbieżne wypowiedzi sądów powszechnych, lecz nie sądów pierwszej i drugiej instancji orzekających w tej samej sprawie, gdyż sąd drugiej instancji powołany jest do tego, by korygować uchybienia sądu pierwszej instancji w zakresie wykładni prawa (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2003 r., I PK 577/02, OSNAPiUS 2003, nr 15, poz. 1).

Skonfrontowanie uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z motywami zaskarżonego postanowienia nie pozwala stwierdzić, żeby skarga kasacyjna pozwanego spełniała którąkolwiek ze wskazanych podstaw.

Wszystkie te wątpliwości, na których występowanie w sprawie powołał się pozwany zostały przeanalizowane i wyjaśnione przez Sąd Najwyższy w bogatym orzecznictwie, którego linia kształtowała się w ciągu ostatnich kilku lat. W wyroku z 3 marca 2017 r., I CSK 255/16 (nieopubl.), Sąd Najwyższy podsumował wypowiedzi objaśniające zasady wykładni i stosowania art. 54 ust. 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (obecnie tekst jedn. Dz.U. z 2016, poz. 1638 ze zm.) w odniesieniu do umów zawartych z naruszeniem art. 54 ust. 5 tej ustawy, tj. bez zgody podmiotu tworzącego. Wskazał także, które umowy mieszczą się w zakresie powołanych przepisów. Zagadnienia te zostały objaśnione także w nieopublikowanych wyrokach Sądu Najwyższego z 21 kwietnia 2016 r., III CSK 245/15, z 13 stycznia 2016 r., II CSK 379/15, z 18 lutego 2015 r., I CSK 110/14.

Przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi zagadnienia prawne nie spełniają wymagań wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., bowiem dotyczą problemów nie mających w istocie znaczenia dla wyniku sprawy, jeśli zważyć na podstawę faktyczną i prawną zaskarżonego wyroku, którym Sąd Apelacyjny zasądził od kupującego (pозwanego) na rzecz sprzedającego (powoda) nie zapłaconą cenę za sprzedany powodowi towar. Zagadnienia prawne przedstawione przez skarżącego we wniosku o przyjęcie skargi, być może interesujące

z prawnoteoretycznego punktu widzenia, są oderwane od głównych przesłanek faktycznych i prawnych, które zadecydowały o uwzględnienia powództwa, a sprowadzają się do konieczności respektowania naczelnej zasady prawa zobowiązań, nakładającej na dłużnika obowiązek wykonania ciążącego na nim względem wierzyciela świadczenia, zwłaszcza, jeśli kontrahent spełnił uprzednio swoje (por. też postanowienie Sądu Najwyższego z 4 października 2017 r., I CSK 175/17).

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

aw

jw